

Sygn. akt I CSK 207/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa M. J. i H. J.
przeciwko Przedsiębiorstwu P. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Przedsiębiorstwa P. w W. na rzecz H. J. i M. J. kwoty po 1300 (tysiąc trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 23 października 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 28 marca 2018 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa P. z siedzibą w W. na rzecz powodów H. J. i M. J. kwotę 95 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, oddalił apelację powodów w pozostałej części, stosownie do tego zmienił rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł pozwany, zarzucając naruszenie § 5 i § 6 Uchwały Sejmiku Województwa (...) nr [...] /11 z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu (...) w W. w zw. z § 4 i § 5 Rozporządzenia nr [...] Wojewody (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu (...) w W. z 7 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może zostać osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

4. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podał, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, co wynika z faktu iż orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w W., jak i Sądu Najwyższego jednoznacznie traktuje zagadnienie upływu terminu zawitego do wystąpienia z roszczeniem w przypadku utrzymania przez kolejny akt prawa miejscowego ograniczeń sposobu korzystania z nieruchomości w zakresie obszaru ograniczonego użytkowania. Zaskarżony wyrok jest w oczywisty sposób sprzeczny z dotychczasowym orzecznictwem.

5. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzenia wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

6. W ocenie skarżącego oczywista zasadność skargi kasacyjnej miałaby wynikać z tego, że Sąd Apelacyjny nie dokonał porównania ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości ustanowionych początkowo rozporządzeniem nr [...] Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu (...) w W., a następnie uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr [...] /11 z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu (...) w W.. Równocześnie jednak wywodzi skarżący, że powództwo zostało bezzasadnie uwzględnione, pomimo upływu terminów na dochodzenie roszczeń określonych w art. 129 ust. 4 Prawa o ochronie środowiska, nie zarzucając wszakże naruszenia tego ostatniego przepisu.

Skoro zatem nie w błędnej wykładni czy zastosowaniu § 5-6 uchwały nr [...] /11 i § 4-5 rozporządzenia nr 50 mieścić się ma przyczyna zarzucanego wydania przez Sąd Apelacyjny wadliwego orzeczenia, nie sposób uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

7. Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 *a contrario* i § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

jw